

og likviditet for at undgå, at indskud i de pågældende institutter, herunder i filialer, som de har etableret i en anden medlemsstat, bliver indisponible; disse alternative ordninger, som sigter mod en anden form for beskyttelse, kan, på visse betingelser, af de kompetente myndigheder anses for at opfylde dette direktivs mål; det vil være de kompetente myndigheders opgave at kontrollere, at disse betingelser overholdes;

i adskillige medlemsstater findes indskudsgarantiordninger, som henhører under brancheorganisationer, og i andre medlemsstater anvendes ordninger, som er indført og reguleret ved lov, og endelig er visse ordninger — skønt indført ved aftale — delvis lovreguleret; denne forskellighed i ordningernes status giver kun anledning til problemer med hensyn til obligatorisk medlemskab af ordningerne eller udelukkelse herfra; der bør derfor fastsættes regler, som begrænser ordningernes beføjelser på dette område;

opretholdelsen i Fællesskabet af ordninger, som tilbyder en indskudsgaranti, der overstiger det harmoniserede minimum, kan resultere i, at der inden for samme territorium anvendes forskellige garantisatser, og at der skabes ulige konkurrencevilkår for henholdsvis nationale kreditinstitutter og filialer af kreditinstitutter med hjemsted i andre medlemsstater; for at afhjælpe disse ulemper bør filialer have tilladelse til at tilslutte sig værtslandets garantiordninger, således at de kan tilbyde indskyderne samme grad af sikkerhed som garantiordningerne i de lande, hvor filialerne er beliggende; Kommissionen bør efter en årrække aflægge rapport om, hvor mange filialer der har benyttet sig af denne mulighed, og om eventuelle vanskeligheder, som de eller garantiordningerne måtte have haft med at gennemføre disse bestemmelser; det er ikke udelukket, at hjemlandsordninger selv kan yde denne supplerende dækning på de betingelser, som er fastsat i ordningerne;

der kan forekomme markedsforstyrrelser som følge af, at filialer af kreditinstitutter tilbyder højere dækning end kreditinstitutter, der har fået tilladelse i værtslandet; størrelsen og rækkevidden af den dækning, som garantiordningerne tilbyder, bør ikke bruges som konkurrence-middel; det er derfor nødvendigt, i hvert fald i begyndelsen, at bestemme, at størrelsen og rækkevidden af den dækning, som en ordning i hjemlandet tilbyder indskydere i filialer i en anden medlemsstat, ikke må overstige størrelsen og rækkevidden af den dækning, som den tilsvarende ordning i værtslandet tilbyder; efter en årrække bør man se på eventuelle markedsforstyrrelser på grundlag af den indhøstede erfaring og udviklingen i banksektoren;

ifølge direktivet skal alle kreditinstitutter i princippet tilsluttes en indskudsgarantiordning; de direktiver, der gælder for adgang for kreditinstitutter med hjemsted i tredjelande, herunder især Rådets første direktiv (77/780/EØF) af 12. december 1977 om samordning af

lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁽¹⁾, giver medlemsstaterne mulighed for at bestemme, om og i givet fald på hvilke betingelser filialer af sådanne kreditinstitutter skal have adgang til at drive virksomhed på deres område; disse filialer er ikke omfattet af den fri udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59, stk. 2, og heller ikke af etableringsfriheden i andre medlemsstater end den, hvor de er etableret; en medlemsstat, der åbner adgang for sådanne filialer, bør følgelig kunne bestemme, hvorledes dette direktivs principper skal finde anvendelse på de pågældende filialer på en måde, der er i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, i direktiv 77/780/EØF, og med behovet for at beskytte indskyderne og bevare det finansielle systems integritet; det er af afgørende betydning, at indskydere i sådanne filialer har fuldt kendskab til de garantiordninger, der gælder for dem;

på den ene side bør den minimumsgaranti, der skal fastsættes i dette direktiv, ikke bevirke, at for stor en del af indskuddene er ubeskyttede af hensyn til både forbrugerbeskyttelsen og finanssystemets stabilitet; på den anden side ville det ikke være hensigtsmæssigt at fastsætte et beskyttelsesniveau i hele Fællesskabet, der i visse tilfælde kunne tilskynde til en uforvarlig ledelse af kreditinstitutterne; der bør tages hensyn til omkostningerne ved finansiering af ordningerne; det forekommer rimeligt at fastsætte den harmoniserede minimumsgaranti til 20 000 ECU; begrænsede overgangsordninger kan blive nødvendige for at give ordningerne tid til at kunne opfylde dette krav;

nogle medlemsstater sikrer indskyderne en større dækning af deres indskud end det harmoniserede minimumsniveau i henhold til dette direktiv; det ville ikke være rimeligt at kræve, at disse ordninger, som i visse tilfælde er blevet indført for nylig i henhold til henstilling 87/63/EØF, ændres på dette punkt;

finder en medlemsstat, at visse kategorier af indskud eller af indskydere, der udtrykkeligt er nævnt på en liste, ikke har brug for særlig beskyttelse, bør den kunne udelukke dem fra indskudsgarantiordningerne;

for at tilskynde indskyderne til at se nøje på kreditinstitutternes kvalitet udbetales indisponible indskud i visse medlemsstater ikke fuldt ud; denne praksis bør begrænses for så vidt angår indskud, der ligger under det harmoniserede minimumsniveau;

princippet om en harmoniseret minimumsdækning pr. indskyder og ikke pr. indskud er lagt til grund; på denne baggrund bør der også tages hensyn til indskud foretaget af indskydere, der enten ikke er anført som kontoindehaver eller ikke er eneste indehaver; minimumsdækningen bør således komme hver enkelt identificerbar indskyder

(¹) EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30. Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1).